

man vil holde Begrebet rent. Jeg kan ikke indse, hvilken Interesse Andre kunne have af at erholde en saadan af den første Anmelder foreløbig forbigaaet Benyttelse af et Varemærke, hvilken Interesse der kan være for at forbeholde Andre Frihed til at benytte et saadant Varemærke, naar det ikke har anden Betydning end den, at man kan tvinge den oprindelige Indehaver af Varemærket til at udstrække sin Eneret paa et andet Gebet. Det er derfor, forekommer det mig, meget tvivlsomt, om man ikke, da Udvalget er gaaet saa vidt, at det vil forandre Begrebet af Varemærke fra det, der var det oprindelige, vil være rigtigt at gaa over til at vælge et rent personligt Mærke, om man ikke gjør rettest i at gjøre Skridtet helt ud og sige, at naar en Person har anmeldt et Varemærke for en bestemt Vare, saa maa alle Andre for Fremtiden ikke røre derved. Jeg kan ikke se, at der følger nogen overordentlig stor Uleilighed deraf, og det har efter min Mening en bestemt Fordel, denne nemlig, at den, der først har erhvervet et Varemærke, er istand til at holde det rent i den Betydning, hvori det virkelig bør være det. Det staar nemlig i hans Magt, ligesom han kan gjøre det til et Firmanærke ved at udvide dets Benyttelse til Alt, hvad han fører eller senere vil føre, ogsaa at benytte det for en ganske speciel Vare, og saa vil det staa i hans Magt at forhindre, at nogen Anden kan benytte det paa den Maade. Det staar altsaa i den første Anmelders Magt at bevare Varemærket rent i den Betydning, hvori det egentlig bør have sin Virkning, at en ganske bestemt speciel Vare, som maaske tidligere er gaaet ud under dette Varemærke, nu kan gaa ud i Handelen med dette Mærke med Sikkerhed for, at der ikke paa nogen anden nærmere eller fjernere liggende Vare kommer et Mærke, der kunde forveyles med hans, saa at den Paagjældende ikke kan risikere at se det Mærke, der er betegnet som reklamerende for ham, omkring i alle mulige Vinduer i Staden. Men, som sagt, jeg for min Del vil jo foretrække Regjeringsforlagets Opfattelse af Varemerkets Betydning og Indholdet deraf, ogsaa for at vedligeholde Konsekvensen med fremmed Lovgivning. Men hvis man vil gjøre det, Udvalget foreslaar, vilde jeg foreslaa, at man mellem 2den og 3die Behandling tog under Overveelse, maaske ved Conference med Ministeren, hvorvidt man vil anse det for hensigtsmæssigt at gjøre Skridtet helt ud for at fjerne den Mellemtilstand, som kunde komme ud deraf, at en Mand, der dog til Slutning kan anvende et Varemærke paa alle sine Varer, i Mellemtiden bliver tvungen ved Andres Benyttelse af hans Mærke til efterhaanden at udvide sin Eneret til Alt, hvad han fører eller har ifinde at føre. Derfor man tog denne Sag under Overveelse til 3die Behandling og kunde blive enig derom, har jeg ikke opgivet

Saabet om, at man maaske ogsaa kunde blive enig om andre Punkter, som jeg tillægger saadan Betydning, at Lovens Fremkomst i væsentlig Grad vil være afhængig af, hvorvidt Ministeren kan blive enig med Udvalget og derefter forhaabentlig med Thinget paa disse Punkter. Det er væsentlig de samme Punkter, som ere nævnte af den ærede sidste Taler, der har været Ordfører for Mindretallet (Klein). Jeg tillægger Endringsforslaget til § 6 den allerførste Betydning. Det er ikke blot for mig en overordentlig betænkkelig Bestemmelse, at Dvirigheden skal tvinges — den ærede Ordfører sagde, at Registratør skulde have Besjættelse til, det antager jeg er en Fortællelse, nei han skal tvinges — til at afgive Kjendelse i rent privatretlige Forhold, og at Indenrigsministeren skal tvinges til at afgive Kjendelse efter ham i rent privatretlige Forhold, som derefter henvises til deres rette Forum: Domstolene. Det er tilstrækkelig tydelig fremhævet af den ærede sidste Taler, og jeg kan fuldtommen slutte mig til, hvad han har sagt. Jeg veed ikke, hvad man vil opnaa ved denne Fremgangsmaade. Hvis man tror at simplificere Forholdet, at man lettere naaer et Resultat gennem en Kjendelse af Registratør end ved Domstolene, tager man jo fuldtommen fejl. Den Mand, der, uagtet han er oplyst om, at han er i Begreb med at tage et Varemærke, som en Anden allerede har taget, eller som har saa stor Lighed med det, en Anden har taget, eller staar i Begreb med at tage Varemærket paa en Varesort, der ligger saa nær den Varesort, for hvilken en Anden har taget Mærke, at det ikke bør eller kan registreres, har vistnok sin bestemte Hensigt, og tillægger det sikkert Betydning i en eller anden Henseende, formodentlig som Middel til Binding, og lader sig ikke afholde fra Proces derved, at Registratør og Indenrigsministeren sige, at de efter de forhaandenværende Omstændigheder anse det for utilstedeligt at indregistrere Varemærket. Man vil se Dom derfor, og han vil anlægge Proces mod Indenrigsministeriet. Taler han denne Sag, er Sagen endt dermed, men saa har man ikke opnaaet Andet, end at han har maattet gaa en Omvei for at naae Resultatet; vinder han Sagen, staar der en Trediemand, som kan paaføre ham en ny Proces. Den Proces, som han har ført mod Dvirigheden, er nemlig ikke afgjørende overfor Trediemand, der anser sine private Interesser for gaaede for nær i den Dom, der er falden. Der kan komme et tredje Eggemaal mellem den, der er Iahndehaver af Varemærket i Forveien, og den, der nu vil bruge det. Man kommer altsaa i det Tilfælde til to Processer, saavidt jeg kan se, og til en mere eller mindre omstændelig Dvirighedsbehandling. Det er ikke at gjøre Sagen nemmere eller lettere for de Paagjældende; men jeg kan heller ikke lade være at tillægge Hensynet til Registratørs overordentlig byrdefulde Arbejde nogen Betydning. Det er en lønnet Mand; men man forlanger